

Interview

Af Mark Sladen

Mark Sladen: Det centrale element i din udstilling på Charlottenborg er en kopi af Marionet Teatret i Kongens Have i København. Hvad er det for et stykke, der opføres i denne konstruktion?

Simon Starling: Dukketeaterstykket fungerer som en fortættet, komisk retrospektiv udstilling, fordi det tager nogle af de værker, som jeg har lavet siden 1997, som alle på en eller anden måde involverer både, og kondenserer dem i en enkelt, temmelig bedrøvelig fortælling. Værker som *Shedboatshed* (2005) og *Red River (In Search of the Elusive Okapi)* (2009), der oprindeligt blev skabt som svar på helt konkrete lokationer og omstændigheder, er her knyttet sammen i et enkelt drama – som spilles i Edward Lloyd Pierces instruktion og med hjælp af Paul Arne Kring og andre erfarne samarbejdspartnere fra Marionet Teatret. Værket er endvidere det seneste af en gruppe værker, hvor jeg har flyttet konstruktioner – jeg har længe været interesseret i muligheden for at overlejre et sted eller en tid til et andet sted eller en anden tid, og denne 'genopsætning af scenen', som finder sted på Charlottenborg, hænger i høj grad sammen med denne interesse.

Det andet større værk i udstillingen, *Project for a Masquerade (Hiroshima)*, er ligeledes af yderst teatralisk tilsnit. Hvori består din interesse for teater og performance?

Jeg bliver nok mere og mere optaget af idéen om genopsætning eller genfortolkning. Det har slået mig, hvordan teaterscenen synes at give en fornemmelse af frihed, især inden for den japanske Noh-tradition. På en Noh-scene er tid og rum i konstant forandring, ånder antager menneskeskikkelse, unge bliver gamle, gamle unge, der foretages rejser og så videre. *Project for a Masquerade* udsprang af en temmelig kompleks række af historiske begivenheder, der knytter sig til en bestemt skulptur af den engelske modernist Henry Moore. Det blev klart for mig, at den frihed, der findes i Noh-teatret, kunne gøre det muligt for mig at finde en form til den komplekse blanding af kendsgerninger og fiktion, som var resultatet af min undersøgelse af Moores skulpturs bizarre dobbeltliv.

En række af dine værker fremkalder associationer til historier og personer fra den kolde krig. Hvad er din interesse i denne historiske periode?

Min karriere som kunstner startede efter afslutningen af den kolde krig, hvorimod min politiske bevidsthed nok i nogen grad blev formet i den kolde krigs sidste årtier, og dens afslutning markerer måske et skift fra en verden, som var defineret af politik og politiske forskelle, til én, der stort set var defineret af økonomi og siden globalisering. Begge disse perioder i historien har været bestemmende for og givet næring til min kunstneriske praksis. Måske kan fortællingerne om den kolde krig nu, på en kortere historisk afstand, forstås på ny og genanvendes i denne globaliserede verden.